

вирішення конфліктних ситуацій тощо). Все це вимагає негайного реагування з боку апарату управління закладу охорони здоров'я через прийняття програмних і непрограмних рішень, спрямованих на забезпечення нормальної роботи закладу в нових умовах.

Ураховуючи усе вказане вище, підтримуємо думку автора наукової праці [8], який стверджує, що «застосування раціонального підходу в прийнятті управлінських рішень в таких умовах дуже часто просто неможливо. Керівнику може не вистачати часу і коштів на побудову відповідної моделі. Великою проблемою дуже часто постає недостатність або неякісність інформації, що б визначити всі можливі альтернативні варіанти рішення. І самий неприємний момент, це відсутність потрібної інформації взагалі. В практиці світового менеджменту все більше визнається роль творчості, інтелекту людей в процесі прийняття рішень».

Використані джерела

1. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України (редакція від 04.11.2018р.). URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>
2. Дячук Д.Д. Концептуальне обґрунтування та побудова моделі стійкого вдосконалення організаційного розвитку закладу охорони здоров'я. URL: http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?...2...
3. Вороненко Ю.В. Стратегічне управління в охороні здоров'я: теоретичні та практичні аспекти. URL: www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?...
4. Політило М.П. Методика інтегрального оцінювання управлінських рішень в системі управління інноваційним розвитком суб'єктів кооперування. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1778>
5. Мочалов Ю. Інноваційна діяльність у роботі закладів охорони здоров'я. URL: https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/23597/1/Pages%20from%2014_inet.pdf
6. Дерлоу Д. Ключові управлінські рішення. Пер. з англ. К.: Наукова думка, 2001. 242 с.
7. Хіт Р. Кризовий менеджмент для керівників. Пер. з англ. К.: Наукова думка, 2002. 566 с.
8. Бурій С., Мапеха Д. Удосконалення прийняття управлінських рішень з елементами ірраціональності. URL: <http://elar.khnu.km.ua/jspui/handle/123456789/2257>

Юлія ПАНЬКІВ

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ

Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ТНЕУ Олена ДУДКІНА

ОКРЕМІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДОМ ОСВІТИ В УМОВАХ ОСВІТНЬОЇ РЕФОРМИ

Згідно Закону України «Про освіту» – метою повної загальної середньої освіти є різнобічний розвиток, виховання і соціалізація особистості, яка усвідомлює себе громадянином України, здатна до життя в суспільстві та цивілізованій взаємодії з природою, має прагнення до самовдосконалення і

навчання впродовж життя, готова до свідомого життєвого вибору та самореалізації, трудової діяльності та громадянської активності. [1]

Задля ефективного «...реагування на зміну соціуму, школа повинна сама змінюватися, усвідомлено пристосовуючись до нового навколишнього середовища, де процес управління шкільною політикою базується на визначенні філософії й формуванні місії школи, постановки цілей діяльності й всієї цілісної концепції» [3]. В умовах виникнення потреби в принципово нових підходах до розвитку публічного адміністрування змінюється і соціум, де зростає роль публічного врядування. Управління закладом освіти в межах повноважень здійснюють засновник, керівник закладу освіти, колегіальні органи управління закладу освіти та громадського самоврядування, інші органи, передбачені установчими документами закладу освіти.

За словами экс-заступника міністра освіти п. Хобзєя: «нова українська школа – це наша спільна реформа, і тільки в співпраці ми можемо досягнути результатів». Саме керівники, насамперед директори шкіл, мають вести колектив до змін. Тому керівник має, перш за все, показати власну готовність іти крок за кроком до нової якості роботи школи, її модернізації, пошуку навчальним закладом власного шляху розвитку.

Відповідно до вимог Концепції Нової української школи керівник школи має акцентувати увагу на власному самовдосконаленні наукової компетентності, професіоналізму з питань державно-громадської системи управління, теорії менеджменту, маркетингу, проектних, організаційно-адміністративних, соціально-психологічних технологій. Залучення до управлінських процесів широкого загалу педагогічної громадськості, батьків, громадських організацій вимагає набуття знань і вмінь щодо управління школою як соціальною системою.

Основою управлінської діяльності в контексті інноваційної діяльності освітнього закладу в умовах Нової української школи є стратегічне управління. Стратегічне управління – це реальний інструмент підвищення ефективності управління навчальним закладом. Стратегічний план дає можливість побудувати прозору систему звітності та підвищити рівень зацікавленості та довіри громадськості до діяльності закладів освіти завдяки відкритості процесу планування, інформування про результати діяльності. Управлінські рішення приймаються на основі певної реальної ситуації школи. Управлінська структура у закладі освіти передбачає взаємодію чотирьох видів управлінських дій:

- планування роботи;
- організація навчальної діяльності;
- керівництво освітнім процесом;
- контроль за діяльністю учасників освітнього процесу.

Інноваційна діяльність у школі планується у вигляді концепції розвитку

школи, і пізніше, відповідно, організовується діяльність колективу навчального закладу щодо реалізації цієї концепції і контроль за її результатами.

Закон «Про освіту» дає право батькам обирати вид формальної освіти. Її дитина може здобути як у навчальному закладі, так і поза ним. Нині додали дистанційну і сімейну освіту. Вони теж можуть бути застосовані у випадку навчання дітей з особливими освітніми потребами. Проте вибір форми навчання має бути виваженим та враховувати насамперед інтереси дитини.

Відповідно до Концепції Нової української школи заклади освіти отримали академічну автономію, яка базується на дотриманні принципів педагогічної свободи, передбачає право педагогічних і науково-педагогічних працівників на самостійне планування роботи, вирішення питань освітнього процесу; організацію науково-дослідної роботи, розроблення авторських освітніх програм або вільний вибір освітніх програм, вибору методик, методів, засобів і способів здійснення освітньої діяльності, розробку і використання власних авторських методик; вибору підручників та іншого навчально-методичного забезпечення, вільний доступ до інформаційних ресурсів, захист професійної честі і гідності педагогічних працівників. Тому велику роль в управлінській діяльності відведено для підготовки вчителів до інноваційної діяльності в умовах НУШ. Основні завдання якої полягають в наступному:

- розкрити перед педагогом суть концепції розвитку школи і самого вчителя, враховуючи своєрідність умов їх діяльності;
- віднайти разом із учителем способи реалізації концепції в освітній діяльності, зокрема в організації дослідно-експериментальної роботи;
- упроваджувати методи та принципи стратегічного управління розвитком навчальних закладів, застосовуючи новітні педагогічні технології дотримуючись дитиноцентризму та гуманізму;
- орієнтувати вчителя на осмислення ним результатів педагогічних досягнень, на конкурентоспроможність на сучасному етапі реформування освіти.

В даний час для успішного управління сучасною школою потрібно всі зусилля спрямувати на підвищення якості освіти, однією зі складових якого є особистісне зростання учнів, з урахуванням сучасних тенденцій у розвитку освітніх установ.

Т. Серджіованні наголошує, що успіх закладу або установи гарантований, якщо його керівник здатний уявити і передати іншим яскраве бачення майбутньої організації, перетворити це, відповідно, у чіткі організаційні завдання зміну структур чи діяльності. Такі дії породжуватимуть почуття готовності до змін серед тих, хто працює в організації [4].

Використані джерела

1. Закон України «Про освіту» від 05.09.2017 № 2145-VIII/ URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>.

2. Концепція нової української школи URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/nova-ukrainska-shkola-compressed.pdf>
3. Сагуйченко В.В. Вплив соціуму на діяльність громадсько-активної школи. Науково-методичний альманах "Нива знань". 2010. № 3. С. 30.
4. Серджіованні Т. Керування освітою і шкільне врядування. Львів: Літопис. 2002. С. 93.

Олег ПАРАЩАК

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ

Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ТНЕУ Наталія КРИВОКУЛЬСЬКА

АДМІНІСТРУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ І ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ОРГАНІЗАЦІЇ

Процеси функціонування та розвитку економічних систем будь-якого рівня: національного, регіонального, місцевого рівнів та рівня окремого суб'єкта господарювання залежать від соціальних і екологічних чинників. Це дозволяє вести мову про соціальну і екологічну безпеку організації та про необхідність адміністрування цих видів безпеки.

Функціонування організацій підприємницького і некомерційного сектору в умовах ринкової економіки залежить від факторів невизначеності і спричиненого ними ризику, внаслідок чого фактичні результати конкретного рішення або виду діяльності можуть відхилитися (і, як правило, відхиляються) від запланованих. Проявами ризику можуть бути зниження доходів, зниження якості надання соціальних послуг або якості навколишнього природного середовища та ін. Недопустимість ігнорування ризику (або його неналежного врахування) вимагає професійної поведінки керівництва організацій, яка полягає у обов'язковому врахуванні ризику в ході прийняття і реалізації рішень та у здійсненні адміністрування соціальної і екологічної безпеки організацій.

«Дефініція „адміністрування” може розглядатися у двох аспектах як: управління, завідування; формальне, бюрократичне управління, здійснюване шляхом наказів і розпоряджень... У рамках власної концепції (класичної школи) досліджував поняття адміністрування А.Файоль [1]. Управління, під яким в термінології А.Файоля розумілося адміністрування, він розглядав як єдність прийомів, принципів, правил, направлених на здійснення ефективної підприємницької діяльності, при оптимальному використанні можливостей організації і її ресурсів [2].

У сучасних умовах адміністрування розглядається в науковій літературі тим інструментом менеджменту, що дозволяє організації досягати визначених цілей максимально ефективним способом [1].